

„Hlavně, že už jsme dole.“

„Ale my nejsme dole! Bobe, my jsme nahoře. A strááášně vysoko!!!“

Ach jo. Klobouk králíky vyklopil na střeše vysokánského mrakodrapu a klidně si někam odletěl. Nad hlavou měli teď jen nebe a pod sebou propast ulice.

„Bobku, my jsme trosečníci! Nebe je vysoko a země hluboko. Slyšíš to ticho hrobové, už slétají se supové...“ začal Bob ze samého strachu veršovat.

Ale Bobek mu do básně skočil: „Neblázni, jaký supové?! Koukej! Vždyť to je vrtulník! Sláva! Záchrana se blíží!“

Králíci začali po střeše běhat a poskakovat a mávat (dokonce i ušima) a křičeli: „Haló!“ a „Pomóc!“ a „Esóes!“ – a všechno, co se v podobných situacích křičívá.

„Člověče, trosečníci!“ všiml si jich pilot vrtulníku. „Snesu se trochu níž a spustíme jim žebřík.“

Ale jeho kolega se podíval pozorněji a zavrtěl hlavou.

„Člověče, to nejsou trosečníci – to jsou králíci. A odněkud je znám.“

I pilot se teď líp podíval: „Člověče, já taky! Ale odkud?“

„Člověče, z reklamy! Na tu psí pochoutku přece...“

„Aha. Tak na to jim nenaletíme. Tohle bude nejspíš reklama na prací prášek. Na ten s králíčkem.“

„Nebo na stavební spoření. Na to s liškou,“ usoudil pilot a hned zase nabral výšku, a protože reklamy neměl rád, ani nezamával.

„Odletěli. A nás tu nechali napospas supům...“ zesmutněl Bob.

Ale Bobek se zaradoval. „Koukej, Bobe! Vidíš támhle ten žebřík? Už jsou tu hasiči!“

Nad římsou střechy se totiž opravdu ukázal konec žebříku a chvíli potom i dobrácká tvář usměvavého tlouštíka.

„Pro pět ran do klobouku, jak jste se sem dostali?!“

„No právě – z klobouku,“ řekl Bobek.

„My jsme trosečníci,“ vysvětlil Bob. „A co vy, pane, vy jste hasič?“